

elment, és vissza már sohase jött. Létezik egyáltalán? Mert őt látom, mert itt a gondolat megakadt. Mert tőlem ő ment el. És eltelt sok év, de kevésbé csodálkoztam volna, ha a lovak ott a hegytetőn egy kisfiút hoznak ide vissza, nem egy felnőttet. Nem baj, én elbotozok itt az erdő szélén még egy pár évet, és beszélek magamban valakinek, de ez a valaki egy elveszett kisfiú inkább, mint egy felnőtt ember. Mert itt egy elvesztett kisfiú lelke kering. Miket is beszélek, ez csak az én ostobaságom, változni nem tudásom! Saját, széttépett lelkem fájdalma, ami már nem a valóságot látja.

De, minden fájdalom ellenére Svar tartotta magát, diszkrétan nem ment bele olyan érzelmekbe, melyeket megélt, mert érezte, az zsarolás lenne fia felé. Így fia is szabadabban mesélt életéről, terveiről.

És áldását adta erre a halk, okos, szép lányra is.

- Ha úgy, hát vedd feleségül, nem lehetek ott, de gondolatban veled leszek. Legyetek boldogok együtt! És aztán hamar, nagyon hamar eljött a búcsúzás ideje. Svar csak mozaikokra emlékezett ebből, a lovakra megint, arra, hogy megölelik egymást. Mintha egy máz, egy bőr lett volna rajta. Viselkedett, ahogy kellett, de belül egészen mást élt meg.

- Nem baj, majd, ha elmegy, majd akkor, akkor elmesélem a fáknak, és az ott maradt kisfiamnak a bánatom. De most nem lehet.

Lovon most viszont elkísérte a visszatérő három lovas. Elment velük egy darabon, és ott állt csak meg, ahol a következő völgy vágott a dombok közé. Nézte őket, ahogy mennek lefelé, ahogy eltűnnek a szeme elől. A fia még az erdő szélén intett egy nagyot felé. Ahogy visszaindult, csak nem bírt ellovagolni onnan. A lovát megkötötte úgy, hogy a következő domb tetején, ahol ki kell bukkanniuk, már ne lássák meg, és maga is elrejtőzött. Úgy tett most, ahogy az egész látogatás alatt. Mert szinte végig rejtőzött. Rejtőzött érzelmeivel. Nárcisztikus sérelmét szinte dédelgette, egy külön világot épített már fel, melyben nem minden szereplő volt valóságos.

Elveszett kisfia - megmaradva kisgyermeknek – már jobban hozzá tartozott, mint a valódi, felnőtt fia. És most nem akart már ott állni, fent a dombon, hogy sziluettjét lássák, ha kibukkannak a völgyből. Meg akarta lesni úgy a három alakot, hogy azok ne lássák, ne tudják, hogy ő ott van. Nem volt ez feltétlenül tudatos, de elrejtett énjét meg úgysem mutathatta. Úgy érezte, szinte sötét titka van, melyről csak önmaga tud. És legyen titok az is, hogy a távozó lovasokat látja. Nézet a dombtetőt, nézte, ahogy azt a másikat is oly sokszor. És látta lelki szemeivel azt a pillanatot, amikor kibukkannak, és újra és újra.

És amikor tényleg megjelent a három lovas, az adrenalin végigsöpört testén, libabőrös lett. Szinte egy kukkoló izgalommal, egyben saját önsajnálataiban fürödve nézte az apró alakokat. És azok megálltak. Középen lehetett a fia, aki hosszan nézett visszafelé, mintha egyenesen őrá tekintett volna. Svar ijedten

nézett körbe, mint aki lebukott, mint akit meglátnak, pedig tudta, ez lehetetlen. Linus felemelte kezét, és egy nagy félkört írt le vele, mely kicsit integetés, kicsit az egész ittlét ölelésféléje volt, aztán a három lovas eltűnt a semmiben. És Svar hangosan beszélt magában:

- Nem baj, menj csak, menj, de az én kis Linusomat nem tudod, úgysem tudod elvinni, az itt marad velem. Majd bejárunk mindent, megbeszélünk mindent. Téged úgysem látlak már sohasem, ezt érzem. És Svar elővette a fakupát, és hosszan kortyolta az erős, maró medvevért.

Mire hazaért, úgy kellett leszedni a lováról. És a következő hetek nagyon nehezek voltak, Svar mogorva volt és gyakran napokra eltűnt az erdőben. És ott hangosan beszélt a látogatásról magának, meg a kis szobroknak, és a kisfiúnak, aki számára már szinte valóságos volt.

(folytatjuk)

BABITS MIHÁLY

HÚSVÉT ELŐTT (RÉSZLET)

Legyen vége már!
Aki alszik, aludjon,
aki él az éljen,
a szegény hős pihenjen,
szegény nép reméljen.
Szóljanak a harangok,
szóljon allelujja!
mire jön új március,
viruljunk ki újra!
egyik rész a munkára,
másik temetésre:
adjon Isten bort, buzát,
bort a feledésre!

Ó béke! béke!
legyen béke már!
Legyen vége már!
Aki halott, megbocsát,
ragyog az ég sátra.
Testvérek, ha túl leszünk,
sohse nézünk hátra!
Ki a bűnös, ne kérdjük,
ültessünk virágot,
szeressük és megértsük
az egész világot:
egyik rész a munkára,
másik temetésre:
adjon Isten bort, buzát,
bort a feledésre!